

İsyankar Eylem ve Mücadelenin Kendi Kendine Örgütlenmesi

Sasha K.

2004

İçindekiler

1. Kalıcı örgütlenmelere karşı	4
2. İktidar ile arabuluculuğa karşı	4
3. Resmîyet ve İllegalite	4
4. Örgütlenme mücadeleden kaynaklanır, mücadele örgütlenmeden kaynaklanmaz	4
5. Otonom eylem ve dayanışma	5

Anarşistler için, nasıl eyleneceği ve nasıl örgütleneceği birbiriyle derinlemesine bağlantılıdır. Ve bize, varolan anarşizmin çeşitli biçimlerinin kavrayışı için en kullanışlı metotları sağlayan gelecekteki bir toplumun arzu edilen biçiminin sorgulanması değil bu iki sorudur. İsyankar anarşizm, isyankar anarşistler tek bir blok oluşturmaları da, fakat kendi perspektiflerinde aşırı derecede çeşitli olmakla beraber bu biçimlerden biridir. İsyankar anarşizm sosyal sorunlara ideolojik bir çözüm, ideolojilerin ve fikirlerin kapitalist pazarındaki bir mal değil, arttırılması için analiz ve tartışma gerektiren kapitalizmin sürekliliğine ve devletin tahakkümüne bir son vermeye yöneltilmiş süregelen bir pratiktir. Tarihsel olarak, toplumun devleti arkasında bırakacak bir noktaya evrileceğine inanmış olanlar hariç çoğu anarşist, isyankar aktivitenin bazı çeşitlerinin toplumun radikal olarak dönüştürülmesinin zorunlu olduğuna inanmışlardır. Daha açık söylersek, bu devletin sömürülmüş ve dışlanmış tarafından varlığının vurup yıkılması gerektiği, o yüzden anarşistler saldırmak zorundadır anlamına gelmektedir: devletin yok olmasını beklemek yenilgidir.

Bazı isyankar anarşistlerin bu genel problemi yaşadığını bazı saklı anlamları ayrıntılarıyla izah edeceğim: eğer devlet kendisi yok olmayacaksa, onun varlığına nasıl son vereceğiz? İsyankar anarşizm esasen pratiktir ve saldırının örgütlenmesine odaklanır (isyankar anarşistler örgütlenmeye karşı değildir fakat devlete ve sermayeye saldıran eylemleri engelleyebilen örgütlenme biçimlerinin tenkitçileridirler). O yüzden, "isyankar" sıfatı geleceğin belirli bir modelini imlemez. Dünyayı tahakkümün ve sömürünün kurumlarından kurtarmanın isyankar sürecinden geçsek zorunda olduğumuza inanan anarşistler, ayrıca, gelecekteki bir toplum yapısı hakkındaki fikirleri çeşitlilik gösterir—Mesela onlar Anarko-komünist olur, bireyci olur veya hatta primitivist olabilirler. Bir çoğu, insanların bir şans verildiğinde kendilerini örgütlemek için çeşitli sosyal formları seçeceğine inanarak geleceğin belirli ve tekil bir model sunmayı reddederler. Onlar, kendilerini "gerçeği taşıyanlar" olarak gören ve sosyal örgütlenme problemlerine kendi ideolojik ve resmi çözümlerini empoze etmeye çalışan gruplara ve eğilimlere karşı eleştireldirler. Bunun yerine, bir çok isyankar anarşist, bunun, insanların tahakkümün kurumları olmadan yaşamayı öğreneceği kendi kendine örgütlü mücadeleleriyle gerçekleşeceğine inanırlar.

İsyankar anarşistler şu an dünyanın bir çok yerinde aktifken, bu makaledeki amaçlar, özellikle isyankar anarşistlerin en aktif olduğu ülkeler olan İtalya ve Yunanistan'dakilerin aktiviteleri ve yazıları tarafından etkilenmiştir. Bir takım tutulmuş yer ve yayın etrafında toplanan bugünkü, fazlasıyla çeşitli İtalyan isyankar anarşistlerinin camiası resmi örgütlenmeler dışında mücadelelerini sürdüren resmi olmayan bir ağ olarak varolurlar. Bu eğilim, kendisini sadece kitle eylemini ve "devrimci olmayan süreçlerde" propaganda etrafında merkezlenen eğitimsel ve evanjelist bir pratiği tercih eden ve bireysel isyan eylemlerini resmi olarak kabul etmeyen Platformist bir örgüt olan İtalyan Anarşist Federasyonu'ndan, ayrıca "anarşist" aktiviteye büyük oranda reformistçe yaklaşan İtalyan Liberter Belediyecilerinden ayırmak için "isyankar anarşist" nitelemesi alınmıştır.

İsyankar anarşistler tarihsel determinist değildirler; bu, onların tarihi istediğimiz şeye gidiyor olduğundan ona ayak uydurmamız gerektiğine inanmadıkları anlamına gelir. Aksine, tarih açık bir kitap ve eylemlerimize bağlı olan bir yoldur. Bu anlamda, doğru bir eylem bağlam içerisinde değil, bağlama karşı gerçekleşir. Şimdiki durumdan kurtulmak için, bizler bağlama karşı eylemeliyiz ve eylemek için tarihsel olarak belirlenmiş bir zamanı beklememeliyiz çünkü öyle bir zaman gelmeyecektir. Eylem bağlamdan kaynaklanmaz, o bağlama karşı gerçekleşir ve bir momentin imkansızlığını bir sonrakinin imkansızlığına çevirerek bağlamı tamamen değiştirir. Ve bu isyankar hadisenin kalbidir. İsyankar hadise imkanın bağlamını dönüştürdüğü için, o ayrıca insanı ve insanın sosyal ilişkilerini de dönüştürür.

Gene de, bugün ile bir kırılmanın önünü açan isyankar bir hadisenin ortaya çıkması için, bizler örgütlenme meselesine dikkat etmeliyiz. Anarşistler, bir ayaklanma potansiyelini açmak ve geliştirmek için ne yapabileceklerse yapmak zorundadırlar.

Örgütlenmenin bazı biçimleri, bununla birlikte, devlet ve sermaye ile kalıcı bir kırılma ve ayaklanmaya doğru gitmek için yeni bir geleceğe bugünküne karşı doğru bir şekilde eyleme potansiyelimizi boğarlar. Mücadele edenleri tek-birleşik bir örgütlenmede sentezlemeye ve mücadeleyi temsil etmeye kalkışan kalıcı örgütlenmeler, ayaklanma potansiyelini kapatma eğiliminde olan tüm örgütlenme biçimleridirler. Bu örgütlenme biçimleri eyleme gücümüzün esnek kombinasyonunu kısıtlayan biçimlerde

mücadele edenlerin ilişkilerini resmileştirir ve katılaştırır. Yaratmak ve dönüştürmek için aktif gücümüz tek silahımızdır ve sömürülmüş ve dışlanmışların hareketi içerisindeki bu gücü kısıtlamak bizim en büyük zayıflığımızdır. Bu bizim örgütsüz olmamız gerektiği anlamına gelmez (bir imkansızlık—bizler ne kadar illegal olursa olsun her zaman bir düzeyde bir örgütlenmenin içerisindeyiz); esasen, bu örgütlenme sorusunu ortaya atar: bizler aktif güçlerimizi geliştiren bir yolda nasıl birleşeceğiz?

1. Kalıcı örgütlenmelere karşı

Kalıcı örgütlenmeler kendi mantıklarını edinme eğilimindedirler—ayaklanmanın yerini alan bir mantık. Kalıcı örgütlenmeyi uygulamada görmek için otoriter, Leninist grupların veya solcu, eylemci örgütlenmelerin işleyişlerine bakmak yeterli. Örgütlenmenin amacı grubu inşa etmeye ve diğer herkesi toplamaya dönüşür—kalıcılık ilksel amaç haline gelir. Güç mücadelede aktif olanlardan ayrılır ve örgütlenmede kurumsal hale gelir. Örgütçü örgütlenenden ayrı hale gelir ve mücadeleyi disipline etme ve mücadele hakkında konuşma rolünü üstlenme eğilimindedir.

2. İktidar ile arabuluculuğa karşı

Örgütler daha kalıcı hale geldiği ve insan toplamak hakkında kaygılandıkları için, kendi imajları hakkında da kaygılanacaklardır ve mücadele içerisinde harekete kötü nam getiren diğerlerinin eylemlerini kısıtlamaya kalkışacaktır. Kendi örgütlerinin içindeki gücü ne kadar tayin ederlerse, o kadar doğrudan eylemleri kısıtlama ve diyalogu ve arabuluculuğu teşvik etme eğiliminde olur. Safça, onlar iktidarın masasında bir sandalye kapmak için kitlesel vücutlarının gücünü kullanmak isteyeceklerdir. Bu süreç küreselleşme karşıtı hareketi içerisinde ağır bir şekilde işleyiştir; en büyük örgütlenmeler gittikçe artarak iktidarla

arabuluculuk yapmaya kalkışır. Bu ayrıca toplumda sendikaların aldığı roldür. Anarşistler için, elbette kapitalizme ve devlete bütünüyle karşı olarak, tayin edilmiş iktidar ile hiçbir diyalog olamaz. İktidardakilerin bir diyalogu başlatma hevesi kendi zayıflıklarının bir işareti olabilir ama bizim görüşmeye katılmak için aktif gücümüzü kısıtladığımız anda bu yenilgimizin başlangıcı olacaktır.

3. Resmiyet ve İllegalite

Resmi örgütlenmeler, insanları örgütçü ve örgütlünün resmi rollerine ayırırlar. Örgütçü ve örgütlülerin rolleri, elbette bizim anarşistler olarak üstesinden gelmeye çalıştığımız toplumun işleyişi için gerekli olan sosyal rolleri yansıtmaktadır. Buna ek olarak, resmi örgütlenme, kendini uygulamasından alınan karardan ayrılarak ve o nedenle eylemin otonomisini kısıtlayarak kararı eylemin kendisinin momentinden ve durumundan ayırmaya eğilimlidir. Bu eğilimlerin tümü, mücadeledekiler için hayati olan sosyal ilişkileri katılaştırır. Resmi örgütlenmeler çoğu kez, mücadeleyi tabiatında sosyalden politığa dönüştürerek “hareketin” temsiliyeti rolünü üstlenir. İsyankar anarşistler resmi olmayan örgütlenmeleri geliştirmekle ilgilenirler çünkü onlar, anarşistler olarak bizlerin mücadele edenlerin bir parçası olduğumuzun ve sömürülenleri, dışlanmışları politik olarak örgütlemenin üstünde mücadelelerin dışında olmadığımızın farkındadırlar.

4. Örgütlenme mücadeleden kaynaklanır, mücadele örgütlenmeden kaynaklanmaz

Çoğu resmi örgütlenme ilk olarak örgütü inşa etmeye çalışır sonra mücadeleyi veya “hareketi” örgütler. İsyankar anarşistler bunu tersine görürler. Uyum gruplarına dayanan resmi örgütlenme mücadeleden kaynaklanır. Uyum grupları mücadelede bağlantıları yapar ve sonra çoğu kez eylemleri koordine ederler; fakat, örgütlenme düzeyi resmi bir örgütlenmenin taleplerine değil, mücadelenin seviyesine dayanır.

5. Otonom eylem ve dayanışma

İsyankar anarşistler, hiç bir örgütlenmenin diğerlerinin eylemini disipline etmek için bir pozisyonda olmasını gerektirmediği bireyin ve uyum grubunun eylemlerinin otonom olduğunu kabul ederler. Fakat otonom eylem, mücadelede diğerleriyle devrimci dayanışma içinde eylediğimizde güçlü olur. Devrimci dayanışma aktiftir ve tahakküm yapılarıyla çatışır; bu birinin mücadelesini diğerlerinin mücadelesiyle bir bağlantı kuran doğrudan eylemdir.

Anarşist Kütüphane

Sasha K.

İsyankar Eylem ve Mücadelenin Kendi Kendine Örgütlenmesi
2004

02.08.2022 tarihinde şuradan alındı: oocities.org/yesilanarsi

Çeviri: Ramapithecus

İngilizce Aslı: The Insurrectionary Act and the Self-Organization of Struggle

tr.anarchistlibraries.net